

plus i aquesta, recolzada pel consum; i aquest no comptant amb suficient diner té de recórrer al termini que descapitalitza a l'empresa i ambdós porten les crisis cícliques.

El capitalisme admet les seves dificultats, però s'oposa el canvi estructural de la lliure empresa i en poder dels medis de difusió, manipula l'opinió desviant-la i apartant-la de tota estructura que no s'ajusti a preservar el capital particular, no donant opció a cap assaig econòmic al monopolitzar el poder.

La lliure empresa no admet voluntàriament la intromissió de l'Estat, però vol que l'Estat la protegeixi, argument contradictori que porta la inestabilitat política i el camí cap a governs totalitaris, oposats a la democratització del treball, regulant la iniciativa pública; governs defensors a ultrança dels grans interessos nacionals, que indefectiblement es recolzen en l'autarquia. Reprimeixen la pública opinió i la tradicional burgesia, convertida en auxiliar de la gran empresa, forma part del comboi, i la petita empresa sempre ha estat un problema de renovació.

Per als homes d'empresa, la producció no té de tenir limitació, ja que si l'empresa té de donar ocupació, s'ha de moure dins el mercat del treball —ara em convé, ara no—, sistema inadmissible, ja que la part obrera ha de tenir una garantia de pervivència que no té d'estar a càrrec de l'Estat, que usurpa el que hauria d'ésser propi del sindicat, dues forces econòmiques moderades per l'arbitratge de l'opinió que de fet és l'afectada i reguladora de fet de l'oferta i demanda que evitaria tot abús o imposició.

El capitalisme és expansionisme, inverteix on hi ha possibilitat d'explotar un mercat; sols possible en pobles en reconstrucció o d'expansió demogràfica on les necessitats són creixents, ja que són més els consumidors que els productors. Si el país receptor de capitals ha d'omplir moltes boques, el nivell de vida serà baix per al poble, ja que li toca repartir. Si és per a construcció, el capital obté els seus beneficis de les hores de treball superiors a les normals i quan desapareixen les hores de més, es retira el capital. Abans de les crisis econòmiques se'n sortia imposant la llei natural del més fort, però ara quan el món camina cap al socialisme, és un problema nacional. S'endeuta l'Estat provocant inflació, s'endeuta el país i s'endeuta internacionalment, i si amb les pròpies rendes no es pot viure, menys s'explica com es pot viure pagant deutes, més interessos, a no ser que el país vagi venent el seu patrimoni.

Quasi tot el món es veu afectat per un constant desenvolupament demogràfic, i quasi tot ell gira els ulls cap a la industrialització competitiva per camí de la tecnologia. Si la tecnologia suprimex ocupació i el planeta per altra part va essent més poblat, com lligarem aquests extrems. Si la màquina treballés per la comunitat, la desocupació no fóra problema; però la màquina treballa per a explotar el seu producte. Llavors cal preguntar: a què ve estalviar productors si elimina consumidors? Competir per abaratar el producte, és part positiva del capitalisme, doncs fa més assequible a la població la seva adquisició i millora l'standard de vida.

Baix la competitivitat, la tecnologia avança tan ràpidament i amb tanta pressa, que la mentalitat de la major part de població, queda desfassada, però adaptada com un rebot al seu procés i la persona quan s'encara amb la realitat, es troba sense horitzó, perdut dins els seus pensaments i es pregunta: Com es presenta el demà? Mancats de perspectiva, el govern espanyol, no troba altre alternativa que convertir l'Administració en oficines de recaptació. El joc és posar massa de diner en circulació per a retirar-lo tot seguit per mitjà de l'impost. Fer circular diner, mesura encertada, però a la volta no tot retorna a l'Administració, n'hi ha que es fa fonedís, on va a parar? Es pretén limitar la despesa pública, limitar les rendes, limitar tot el declarat, però deixant lliure la iniciativa privada, doncs ella té de solucionar la crisi que ella ha encarrilat. Si la iniciativa privada no té altra limitació que pagar els seus impostos, aquesta iniciativa privada, tindrà la iniciativa de fer-se'ls pagar a qui no té fugida i la inflació barrinarà fent saltar el govern.

Plantejades les crisis a examen públic, les opinions són tan diverses com la situació de cadascú, S'opina que treballar menys hores o cedir el lloc de treball vivint de la pensió, és una part pràctica i senzilla per resoldre part de la crisi, però s'oblida que les sumes de treball de tots és prosperitat i defugir-ne, a la curta es pobresa, és renunciar a la vitalitat, cosa contrària a una sana economia.

És prematur judicar la posició real dels polítics de la monarquia i dels de l'oposició, ja que el país necessita rotatge democràtic. Si el temps ho permet —les dretes ultres— i el país es mentalitza que som una comunitat, potser en sortirem, sense pensar que el M. C. ens ajudarà i que jo vagi bé. Difícil governar democràticament a un poble a qui no fa gaire un spot televisat ens deia: «Si tu pots pagar, el país no». Un jeroglífic per a un poble que no sigui l'espanyol i una realitat en un país poblat per espanyols.

E. CONDIS

**INSTALACIONES DE AGUA Y ELECTRICIDAD
INDUSTRIALES Y DOMESTICAS
ILUMINACION DE JARDINES Y PISCINAS**

Antonio Aixelá
«ELECTRICA RONSANA»

Teléfono 844 82 09
CASA CARETA (El Rieral)
SANTA EULALIA DE RONSANA

ANISSATS VINS CONYACS

M. Altimiras Serra

MAJOR I DETALL

LES FRANQUESES

F L O R S

Floristeria en general

Llavors

Productes per plantes i jardins

Ceràmica i objectes de regal

Carretera de la Sagrera

SANTA EULALIA DE RONSANA